

Győri Ítéltábla

Pf.IV.20.149/2022/6.

A Győri Ítéltábla Kummer Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Kummer Ákos) által képviselt Felperes1 (felperes címe) felperesnek a dr. Varga István ügyvéd (alperesi képviselő címe) által képviselt Alperes1 (alperes címe) alperes ellen jóhírnév megsértésének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2022. július 14. napján kelt 5.P.20.897/2021/30/I. számú ítélete ellen a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet annak megfellebbezett részében megváltoztatja. Mellőzi az alperes arra való kötelezését, hogy elégtételadásként az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését 15 napon belül tegye közzé a saját Facebook oldalán, valamint a keresetet részben elutasító rendelkezést.

Kötelezi az alperest, hogy elégtételadásként 15 napon belül a felperesnek írt és megküldött levélben fejezze ki sajnálkozását azzal kapcsolatban, valótlanul állította a 2021. október 19-én közzétett Facebook bejegyzésében, hogy a párt1 hozzáférést szerzett az alperes hivatalos honlapja webcíméhez és azt átirányította tanú2 pártlos országgyűlési képviselő oldalára. A felperes jogosult saját Facebook oldalán az alperes levelét nyilvánosságra hozni.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 400.000,- (négy százezer) Ft-ot.

Mellőzi a felperest az állam javára 14.400,- (tizennégyezer-négy száz) Ft illeték megfizetésére kötelező rendelkezést.

Az alperes által az állam javára fizetendő elsőfokú illeték összegét 96.000,- (kilencvenhatezer) Ft-ra felemeli.

Az alperes által a felperes részére 15 napon belül fizetendő perköltség összegét 38.100,- (harmincnyolcezer-egyszáz) Ft-ra felemeli.

Köteles az alperes az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni az állam javára 80.000,- (nyolcvanezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Köteles az alperes megfizetni a felperesnek 15 napon belül 19.050,- (tizenkilencezer-ötven) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban releváns tényállás szerint a felperes politikai tevékenységet folytató pártként működő egyesület. Az alperes 2018. május 8. és 2022. áprilisa között a párt2 országgyűlési képviselője volt. Az alperes korábban saját honlapként regisztrálta és hozta létre a <https://www.domainnev1> weboldalt. 2021. október 18-án az internetes portál1 nevű internetes portálon egy cikk jelent meg, amely arról szólt, hogy az alperes weboldala ellenzéki vetélytársa, tanú2 lapjára irányít át. Ebben az időszakban tanú2 a Felperes1 országgyűlési képviselője volt.

[2] Az alperes a 2021. október 19-én saját Facebook oldalán a következő nyilatkozatot tette közzé: „A párt1 annyira beleolvadt a baloldalba, hogy »trükkök százait« is beveti a választók megtévesztéséhez. A párt a közelmúltban hozzáférést szerzett a hivatalos honlapom webcíméhez és átirányította azt tanú2 oldalára. Magyarán ellopták a címet. Természetesen továbbra is ellenzem az egyesült baloldal politikáját és feljelentést teszek az ügyben. A jogi következményeken túl viszont sokkal súlyosabb az erkölcsi, etikai felelősség, hiszen a címlopást még maga tanú1 is reklámozza. Etikus egy képviselőtárs nevét felhasználni és akár törvénysértést is kockáztatni, képviselő úr?” Az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint a domainnev1 domain tulajdonosa perben nem álló harmadik személy. A regisztráció 2021. május 21-én történt. A regisztrátor által nem állapítható meg, hogy a domain átirányítását ki végezte el. Az időközben az alperes feljelentése folytán indult büntetőeljárásban meggyanúsított személy és a felperes között fennálló kapcsolat nem igazolt.

[3] A felperes a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdésére, 2:42. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, valamint 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnak annak megállapítását kérte, hogy az alperes a Facebook oldalán közzétett bejegyzéssel megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozva elégtétel adására kérte kötelezni az alperest oly módon, hogy az általa elkövetett jogsértésért való sajnálkozását levélben fejezze ki a felperes számára, aki azt a saját Facebook oldalán legyen jogosult azt közzétenni 15 napig. Kérte, hogy a bíróság a Ptk. 2:51. § (1)-(3) bekezdéseire alapítottnak 400.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezze az alperest.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az általa tett nyilatkozat a valóságnak megfelel, az lényegében az internetes portál1 internetes portálon megjelent cikk tovább közlését jelentette. Amennyiben a per tárgyát képező bejegyzés szerinti tényállítás valótlannak is bizonyulna, az sértő tartalom hiányában nem valósítja meg a jóhírnév sérelmét. A felperes nem igazolta, hogy társadalmi megítélése az alperesi bejegyzéssel okozati összefüggésben negatív módon változott volna, ezért a sérelemdíj iránti követelés még a jogsértés megállapítása esetén is megalapozatlan, annak összege eltúlzott.

[5] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet részben alaposnak találva megállapította, hogy az alperes a 2021. október 19-i Facebook bejegyzéssel megsértette a

felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy elégtételadásként az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését 15 napon belül tegye közzé saját Facebook oldalán. Ezt meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította.

[6] Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes által sérelmezett kitétel, mely szerint a párt1 hozzáférést szerzett az alperes hivatalos honlapjának webcíméhez és az irányította tanú2 párt1os országgyűlési képviselő oldalára, olyan valótlan tényállítás, amely sértő tartalommal bír. Rámutatott, hogy a felperes politikai tőkéje részben politikai korrektségében, fedhetetlenségében ölt testet, ezért az azt megkérdőjelező, valótlan tényállítás sértő.

[7] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás módját illetően hangsúlyozta, hogy e vonatkozásban a bíróságot a kereseti kérelem nem köti, annak ugyanabban a körben kell megvalósulnia, amelyben a jogsértő nyilatkozat ismertté vált. A Legfelsőbb Bíróság, illetőleg a Kúria, valamint a Debreceni Ítéltábla döntéseire hivatkozva kifejtette, hogy a felelősség megállapításán túl elégtételadásként nem választható az erkölcsi jóvátétel olyan formája, amely nem a nyilatkozatot tevő őszinte szándékát jeleníti meg, ezért az alperes sajnálkozás kifejezésére nem kötelezhető. Utalt arra, hogy a felperes jogi személy jellegére tekintettel is nehezen értelmezhető, hogy a sajnálkozás kifejezésre juttatása az elégtételadást miként biztosítaná.

[8] A felperes sérelemdíj iránti igényét az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak. Álláspontja szerint ugyan a jogsértést követően a konkrét hátrányok kimutatása és bizonyítása nem szükséges, ugyanakkor a sérelemdíj megállapítása során mérlegelési körbe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértésnek a sérelmet szenvedett fél személyére, környezetére gyakorolt hatását, valamint az eset többi körülményeit. E mérlegelés pedig adott esetben arra is vezethet, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. A felperes állításával szemben nem fogadható el a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. § (2) bekezdése szerinti köztudomású tényként, hogy a megállapított jogsértés a felperesnek olyan súlyos hátrányt okozott volna, amely a sérelemdíj iránti igényt megalapozná. Érdemben a felperes sem jelölt meg konkrét hátrányt, amely az alperesi magatartással okozati összefüggésben állna. A jogsértő közlésnek nem volt értékelhető jelentősége a jogi személy felperes környezetére, személyének megítélésére. Így – mindamelllett, hogy a sérelemdíjnak reparatív és represszív funkciója is van – a felperes kereseti kérelme e körben nem foghatott helyt.

[9] Az elsőfokú bíróság indokolta, hogy az alperes további bizonyítási indítványait miért nem találta teljesíthetőnek. A felperes 60 %-os mértékű részleges pernyertességére tekintettel az alperest a felperes javára 7.620,-Ft perköltség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a felperes az állam javára 14.400,-Ft, az alperes 21.600,-Ft feljegyzett illetéket köteles megfizetni.

[10] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla a kereseti kérelemben írtakkal egyezően kötelezze az alperest elégtételadásra, valamint 400.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult azzal, hogy az ítéltábla mellőzze a felperes elsőfokú feljegyzett illeték megfizetésére kötelezését.

[11] Elsődleges fellebbezési kérelme alapjaként a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjára, másodlagos fellebbezési kérelme jogalapjaként a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjára hivatkozott. Az elsődleges kereseti kérelmével kapcsolatban állította, hogy az elégtételadás módjáról a törvényszék a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző módon határozott, a sérelemdíj iránti igényt pedig a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdései és a Pp. 266. § (2) bekezdése sérelmével utasította el. Az elégtételadást illetően hangsúlyozta, hogy az alperes a sérelmezett bejegyzés közzétételekor közszereplő, országgyűlési képviselő volt. E státusza megszűntével nyilvános kommunikációja már jóval kisebb figyelmet kap, ezért az elégtétel a nyilvánosság kisebb köréhez jut el, mint a sérelmezett közlés. Arra is hivatkozott, hogy az alperes nem kötelezhető Facebook oldal fenntartására, erre tekintettel pedig a törvényszék által megállapított elégtételadási mód nem végrehajtható, amennyiben az alperes a teljesítés részeként Facebook profilját nem tartja fenn. Ezzel szemben a kereseti kérelemben írt elégtételadási mód végrehajtható, kikényszeríthető. Hivatkozott a Győri Ítéltábla Pf.I.20.004/2022/4. számú ítéletére. Állította, hogy a sajnálkozás kifejezéséhez „érzelmi töltet” nem szükséges az alperes részéről. E körben utalt a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.235/2020/4. számú ítéletére.

[12] A sérelemdíj iránti igényével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet megállapítása szerint is az alperes által megfogalmazottak sértőek voltak a felperesre nézve. A valótlan tényállítás nagy publicitást kapott, ebből következően a felperest ért hátrányokat a Pp. 266. § (2) bekezdése szerinti köztudomású tényként kellett volna elfogadnia a törvényszéknek. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint a perben megdönthető vélelem áll fenn amellet, hogy a jogsértő magatartás immateriális hátrányt okozott. Az alperes ezt a vélelmet nem döntötte meg. Az alperes felróható módon követte el a jogsértést, mert nyilvános fórumon állított valótlan tényt úgy, hogy a tőle elvárható minimális gondosságot sem tanúsította. Az elsőfokú bíróság az utólagos bizonyítás szabályait megszegve adott helyt az alperes tanúbizonyítási indítványának, annak eredményeként azonban az állapítható meg, hogy az átirányításhoz nem volt szükség arra, hogy az elkövető hozzáférjen a felperes hivatalos honlapjának címéhez. A sérelemdíj kettős, reparatív és represszív funkciójából következően az alperes sérelemdíj fizetésre kötelezése nem mellőzhető, annak összege nem tekinthető eltúlzottnak. Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a jogintézmény magánjogi büntető funkcióját.

[13] A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján a felperes illetékmentes, ezért elsőfokú eljárás illeték megfizetésére nem kötelezhető.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy az alperesi magatartással összefüggésben nem állapítható meg olyan immateriális hátrány, amely a sérelemdíj iránti igényt megalapozná. Álláspontja szerint téves a felperesnek az ezzel kapcsolatban a Pp. 266. § (2) bekezdésével összefüggésben kifejtett álláspontja. A törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a jogsértés megállapítása és az elégtétel elrendelése mellett a sérelemdíj alkalmazása szükségtelen.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (1) bekezdése szerinti a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül és megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint alapos:

[16] A fellebbezési kérelemből következően a másodfokú eljárásnak nem képezte tárgyát annak vizsgálata, hogy az alperes a kereseti kérelemben állított jogsértést megvalósította-e.

[17] Az elsőfokú bíróság arra helytállóan mutatott rá, hogy az elégtételadás módját illetően a bíróságot a kereseti kérelem nem köti. Helyesen utalt arra is, hogy a bírói gyakorlatban eltérések tapasztalhatók azt illetően, a jogsértő kötelezhető-e elégtételadásra olyan tartalommal, hogy sajnálkozását fejezi ki a sérelmet szenvedett személy felé. A törvényszék által felhívott döntések azt a jogértelmezést követik, hogy sajnálkozás kifejezésére a jogsértő nem kötelezhető. Ugyanakkor az ezzel ellentétes bírói gyakorlat lehetségesnek tartja a kereseti kérelemnek megfelelő tartalmú, a sajnálkozást kifejező elégtételadásra kötelezést (Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.852/2021/9., 2.Pf.20.668/2021/4/II., Kúria Pfv.IV.20.694/2020/5., Pfv.IV.20.074/2019/5., Győri Ítéltábla Pf.I.20.028/2020/6., Pf.I.20.158/2019/6/I.).

[18] Az ítéltábla álláspontja szerint erre vonatkozó jogszabályi tilalom hiányában nincs akadálya annak, hogy az alperes az elégtételadására irányuló kereseti kérelem esetén olyan nyilatkozatot adjon, amelyben sajnálkozását fejezi ki a sérelmet szenvedett fél felé az általa elkövetett jogsértéssel kapcsolatban. Téves az elsőfokú ítéletnek az az érvelése, hogy a sérelmet szenvedett jogi személy esetén nehezen értelmezhető, a sajnálkozás kifejezésre juttatása az elégtételadást miként biztosítja. A Ptk. 3:1. § (3) bekezdése szerint a jogi személyt a személyiségi jogokként szabályozott jogosultságok abban a körben illetik meg, amelyben azok a jogi személyre értelmezhetők. E jogosultságok megsértése esetén a jogkövetkezmények alkalmazását illetően a Ptk. nem tesz további különbséget a sérelmet szenvedett természetes és jogi személy között.

[19] Az elégtételadásával kapcsolatos kereseti kérelem esetén a bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a felróhatóságtól függetlenül kért jogkövetkezmény akkor képes betölteni a funkcióját, ha arra a jogsértést megvalósító közléssel azonos, vagy hasonló módon kerül sor.

[20] Az elsőfokú ítélet megváltoztatására az önmagában nem ad alapot az elégtételadás körén belül, hogy az alperes a Facebook profilját bármikor megszüntetheti. A Kúria Pfv.IV.20.967/2018/9. számú ítéletéből következően a jogsértő saját Facebook profilján közzétett elégtételadás nem minősül végrehajthatatlannak. Az ítéltábla álláspontja szerint abból mindössze az következik, hogy a jogsértőnek abban az időtartamban, amelyben az elégtételadás közzétételére kötelezett, kötelessége fenntartania a saját Facebook profilját.

[21] Az elsőfokú eljárás során az nem volt vitatott tény, hogy az alperes politikai szerepvállalása megváltozott, már nem országgyűlési képviselő. Különbözőbb magyarázatot nem igényel, hogy az országgyűlési képviselői státusz megszűntét követően az alperes Facebook oldalának látogatottsága csökkent. Bár a kereseti kérelem kötöttség hiányában ennek nincs kiemelkedő jelentősége, de nem hagyható figyelmen kívül az elégtételadás

módját, az elégtételt adó közlemény közzétételének színterét illetően az sem, hogy az alperes ugyan a kereseti kérelem elutasítását kérte, de amíg a jogsértés megállapításával és a sérelemdíjjal kapcsolatban ellenkérelmét részletesen indokolta, az elégtételadás tartalmával és módjával kapcsolatban részletes álláspontot nem fejtett ki.

[22] Mindezekre tekintettel osztja az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakat azzal kapcsolatban, hogy a sérelmezett közléssel azonos vagy ahhoz hasonló nyilvánosságot elérő elégtételadás akkor biztosított, ha az a politikai életben változatlanul aktív felperes Facebook oldalán kerül közzétételre.

[23] Helytállóan hivatkozott arra a felperes a fellebbezésében, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése lényegében egy perben megdönthető vélelmet állít fel amellet, hogy a jogsértő magatartás immateriális hátrányt okozott a sérelmet szenvedett személynek. A jelen perben ezt a vélelmet az alperes nem döntötte meg. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően köztudomású tényként vehető figyelembe, hogy az a valótlan állítás, miszerint a felperes járt el annak érdekében, hogy az alperes weboldala politikai ellenfelének honlapjára kerüljön átirányításra, alkalmas arra, hogy a felperes, mint politikai szereplő felé fennálló bizalmat rombolja, politikai hitelességét megkérdőjelezze.

[24] Tévedett az elsőfokú bíróság amikor mindezeket figyelmen kívül hagyva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes oldalán az alperesi valótlan közlés eredményeként immateriális hátrány nem volt kimutatható. Nem a felperesnek kell a Ptk. 2:52. § (2) bekezdéséből következően a hátrányt megjelölnie, amennyiben az köztudomású tények alapján fennáll, hanem az alperesnek kellett volna bizonyítania az immateriális hátrány hiányát ahhoz, hogy a sérelemdíj iránti igény megalapozottan kerüljön elutasításra. A felperes helytállóan hivatkozott kereseti kérelmében arra, hogy a felperest ért hátrányok a közlés jellege miatt köztudomású tényként veendő figyelembe (BH2020.235., BDT2018.3821., Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.809/2020/4.)

[25] A sérelemdíj kettős – represszív és regresszív – funkciója egymástól nem elválasztható: amennyiben az elszenvedett sérelemre figyelemmel a sérelemdíj iránti igény alaposnak bizonyul, az összecszerűség megállapítása során a magánjogi büntető jellegű funkcióra is figyelemmel kell lenni. Ez utóbbin belül kell értékelni azt is, hogy az alperes minden kritika nélkül, minimálisan sem tanúsítva a tőle elvárható gondosságot vette át és tette nyilvánossá a felperesre sértő valótlan tényállítást. Az, hogy az alperes a valótlan tényállítást továbbközölte, nem ad alapot a sérelemdíj iránti igény elutasítására vagy csökkentésére (Győri Ítéltábla Pf.I.20.028/2020/6.).

[26] Mindezekre tekintettel a felperes sérelemdíj iránti igénye az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben alapos, annak a kereseti kérelem szerinti összecszerűsége arányban áll a felperest köztudomásúan ért hátránnyal, egyúttal alkalmas arra, hogy a jogintézmény represszív funkcióját is kifejezésre juttassa.

[27] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján megváltoztatta és az alperest a kereseti kérelemnek megfelelően kötelezte elégtételadásra, valamint sérelemdíj fizetésére.

[28] Az Itv. 39. § (1) bekezdését a 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a módosította, a módosult jogszabályi rendelkezés peres eljárásba a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjául a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. Ebből, valamint a Pp-nek a már hivatkozott háromtagú keresetfogalmából az következik, hogy a továbbiakban az ítéltábla álláspontja szerint az EBH 1999/94. számú döntésében, valamint a CKOT 2018. június 20. és 21. napi 41. állásfoglalásában írtak már nem irányadók: a személyiségi jogsértés megállapítása és a további jogkövetkezmények alkalmazása iránti perekben valamennyi halmazatban előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az így kumulált illetékalapra figyelemmel kell megállapítani mind az első-, mind a másodfokú eljárásban a pereszes fél által fizetendő illetéket. Ezt azt jelenti, hogy az elsőfokú eljárásban az érvényesíteni kívánt objektív jogkövetkezmények számára figyelemmel a meg nem határozható pertárgyértéket háromszorosan kell figyelembe venni (megállapítás, eltiltás, elégtételadás) és ehhez kell hozzáadni az érvényesíteni kívánt sérelemdíj alapján számítandó illetéket. Ebből következően az elsőfokú eljárás illetéke a meg nem határozható pertárgyérték alapján figyelembe vett 2x600.000,-, összesen 1.200.000,-, valamint a sérelemdíj összege alapján figyelembe vett további 400.000,-, azaz összesen 1.600.000,- Ft. A pereszes felperes az e pertárgyérték alapján számított 96.000,- Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésére köteles a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[29] A másodfokú eljárásban a felperes az alperesnek az elsőfokú ítéletben írtaktól eltérő elégtétel adására, valamint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte. A fentiekben kifejtettek szerint a meg nem határozható pertárgyérték 600.000,- Ft összegben, valamint a sérelemdíj 400.000,- Ft-ban veendő figyelembe. A felperesi fellebbezés illetékalapja ezért 1.000.000,- Ft, a fizetendő illeték összege 80.000,- Ft. Mindezekre figyelemmel a másodfokú eljárásban vesztes alperes 80.000 Ft másodfokú feljegyzett eljárási illeték megfizetésére köteles az állam javára a Pp. 364. § és 102. § (1) bekezdése szerint.

[30] A felperes az első- és másodfokú eljárásban teljes mértékben pernyertesnek bizonyult, ezért a Pp. 364. § és 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes első- és másodfokú perkielégének megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegéről a felperesi felszámítással egyezően az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (39), (5) és (6) bekezdése alapján határozott.

Győr, 2022. december 1.

Dr. Zámbo Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró